

S pretužnim srcem javliamo vest, da našega preljubega prijatelja dr. Josipa Poklukarja, viteza železne krone III. vrste, deželnega glavarja vojvodine Kranjske, predsednika trgovske in obrtniške zbornice in pogodovalne komisije za Kras, državnega poslanca itd., ni več med nami. Akoravno smo vedeli, da za težko boleznijo boleha, in se je od več strani izreklo, da je neozdravna, vendar nismo do zadnjega izgubili upanja, da bode Bog vsegamogočni nam pustil moža, kakeršnega zdaj tako zelo potrebujemo. Ali Vsegamogočni je v svoji neskončni modrosti drugače obrnil. Ob 1. uri polunoči dne 17. t. m. vzela nam je neizprosna smrt našega nepozabnega dr. Josipa Poklukarja, moža, kateri se je vedno ravnal po načelih za naše razmere le prerano umrlih, za ljubi narod slovenski v resnici vnetih prvih narodnjakov naših, dr. Janeza viteza Bleiweisa, dr. Lovra Tomana, dr. Coste i. dr.

Deželo Kranjsko zadela je zopet velika nesreča, in narod naš žaluje zopet po možu, kateri je najlepšo dobo svojega življenja posvetil njemu, kateri je slovenski narod goreče ljubil, pri vsaki priliki se za njegove blaginje potezal in po vsej svoji moči delal v korist njegovo.

Zopet žaluje naš narod ob krsti moža, kateri se je odlikoval po jeklenem značaju, kateri je poznal težnje narodove, kakor malokdo drug, in žalost ta je tudi tem bolj opravičena, ker je med nami le še malo mož, katerim so v dobrem spominu vodila, katerih so se držali naši prvi odlični narodnjaki.

Opravičena je pa žalost tudi še zaradi tega, ker je dr. Josip Poklukar bil priljubljen pri vseh strankah in se bode težko našel mož, kateri bi ga mogel kot deželnega glavarja tako nadomestiti, kakor je želeti.

Dr. Josip Poklukar je bil rojen dne 7. marcija 1837. l. v vasi Krnici pri Gorjah na Gorenjskem. Šolal se je v domačem kraju in v Ljubljani, kjer je tudi 1857. l. dovršil gimnazijo. Na Dunajskem vseučilišči se je učil pravoslovja ter postal 1864. l. doktor. Potem je bil nekaj časa v beležniški in odvetniški praksi v Ljubljani, 1873. l. pa je pustil odvetniški posel ter

prevzel solastništvo tiskarne in kamenopisarne Blasnikove in po smrti dr. Bleiweisa tudi uredništvo „Novic“, katere je z velikim veseljem spisoval skoraj do konca leta 1890.

Leta 1875. poročil se je z Aleksandrino Blasnikovo, kateri je bil vedno blag soprog, kakor tudi svojim peterim otrokom dober in skrben oče.

Uže zgodaj je začel občevati z najodličnejšimi političnimi možmi na Kranjskem in z njimi delovati. Leta 1870. je bil izvoljen v deželni in prihodnje leto v državni zbor in od tedaj je bil vedno zastopnik v dež. in državnem zboru, le tedaj, ko so se začele direktne volitve v državni zbor, ni nikakor hotel vzprejeti poslanstva. Ali 1879. l. je bil zopet izvoljen v državni zbor, v katerem je do zadnjega bil poslanec gorenjskih in notranjskih mest in trgov, 5. marcija t. l. so ga pa izvolili volilci ljubljanski v državni zbor. L. 1883. ga je odlikoval presvetli cesar z redom železne krone III. vrste, 1888. l. po smrti grofa Thurna pa imenoval za deželnega glavarja kranjskega.

Največ zaslug si je pridobil za deželo Kranjsko kot ud deželne komisije za uravnavo zemljiškega davka. Njemu gre hvala, da se je zemljarina pravično razdelila in tako težko breme olajšalo deželi Kranjski.

Dr. Josip Poklukar pridobil si je s svojim pametnim in preudarnim ravnanjem tudi mnogo vpliva v državnem zboru, bil priznan voditelj slovenskim državnim poslancem in se vedel s taktnim postopanjem tudi pri ministerstvu priljubiti.

Deželni poslanci obeh strank so ga čislali kot spretnega in objektivnega voditelja deželnozbornih razprav. In le želeti si mora vsak pravi narodnjak, vsak, kdor ljubi naš nadarjeni narod, našo lepo domovino, da bi skušal sleharni zastopnik si pridobiti onih lastnosti, katere so dičile našega dr. Poklukarja, o katerem z dobro vestjo trdimo, da ga bode naš verni in značajni narod ohranil v dobrem spominu.

Gospodarske stvari.

Opravila pri čebelnjaku meseca marcija.

Toplejši solnčni žarki tega meseca izpodbadajo tudi čebele k novemu delovanju. Zdaj šele, posebno če so bile ves čas pri miru ali jih je sicer zadrževalo slabo vreme, snažijo se skrbno. Tudi v panji si prizadevajo za snago, pometajo in izpeljavajo mrličje, snažijo satovje itd. Kolikor mogoče je treba čebelicam pomagati, posebno mrtve čebele pridno spravljati iz panja. Pred čebelnjakom pospi prostor s peskom. Kadar je toplo vreme, preloži satovje iz Dzierzonovega panja v drugega praznega ter pregleduj, ali ima matico in zalego, ali ne. Naše navadne panje z nepremičnim satovjem je najbolje obrniti, ter spodnjo desko jim odtrgati in vse pazno pregledati. Po tem takem se človek bolj gotovo prepriča, ali je v panji vse prav ali ne, nego po

drugih le izkušenim in zvedenim čebelarjem znanih znamenjih, kakeršna so na pr. nekako posebna šumenje in žalovanje, letanje čebel itd., ali zavoljo več vzrokov le negotova. Ako ne najdeš ni matice ni zalege, najboljša je, tak panj z drugimi združiti. Zalego mu zdaj dajati, da bi si matico sam izlegel, to je še prezgodaj, torej prazno delo, ker naj bi jo tudi zlegel, bilo bi zastoj, ker zaradi pomanjkanja trotoev bi vendar le blizu maja ostala rodovitna. Od čebelinih prodajalcev rodovitno matico kupovati je predrago; kdor bi jo sam imel, seveda bi se najlaže obvaroval škode. Sploh pa naj čebelar pomni, da dva slaba, pa združena panja donašata še enkrat toliko dobička, nego če bi cba slaba vsak posebe ostala in delala. — Posebno pa naj čebelar čuje, da slabe panje — še celo če bi bili brez matice — obvaruje nevarnih ropnic. Zato naj izletna žrelca pomanjša, t. j. zamaši tako, da moreta le kaki 2 čebeli vstric ven in noter. Dobro je tudi malo cevko ali trobelico tako vtakniti v

žrelce, da morejo čebele ven in noter le skozi cevko. Ropnice dohajajo veči del le od strani ter se boje tesnega vhoda, od znotraj pa tudi slabe čebele lahko za-
branijo vhod. Slab mu panju je posebno lahko pomagati, če se močnemu vzame nekaj satovja, kaka dva dni kam postavi, da se čutijo osirotele brez matice ter potem doda slabotnemu. Pri medu se razne čebele najprej sprijaznijo. Če se združeno prebivalstvo postavi za kak dan na temoten kraj, je še bolj prav.

Meseca marcija nastane največkrat lakota, torej je slabe čebele treba krmiti. Tudi je dobro postaviti koritce z vodo pred čebeljak; po vodi naj plavajo kake deščice, da čebele ne potonejo. Vodo je treba večkrat menjati. Če imajo malo cvetličnega medu za zalego in ni v okolici vrbovja (vrb, topolov, jelš, lesk itd.), treba jim je posipati moke. Dene se namreč ržene moke, še boljša pa je kostanjeva, v kak prazen sad, ki se kam blizu pred čebeljak postavi, da ga čebele lahko najdejo, kadar jim je treba. Malokdo misli, koliko to čebelam pomaga in zalego pospešuje

Jêsen in njegova korist.

Mnogo imamo prostorov, ki nikomur nič ne hasnijo, da bi jih pa zasadili s kakim sadnim drevjem ali s kako drugo kmetijsko rastlino, pa tudi ne kaže iz enega ali drugega vzroka. Take prostore je zelo koristno zasaditi z gozdnim drevjem. Tako drevje dela okolico ne le prijazno, ampak zboljšuje tudi podnebje, varuje zemljo, da je ne odplavlja voda ter s svojim lesom tudi obilo koristi, kar je sosebnost sedaj važno, ko je lesa vedno manj in manj. Izmed gozdnega drevja, ki rado raste, ni izbirčno za tla ter uspeva tudi posamezno brez obrambe, ki jo ima drevje v gozdih, je jêsen. Jêsen uspeva ob vodi, pa tudi ob suhih cestah, sploh povsod. Ker je les njegov zelo raben, kupujejo ga radi in tudi dobro plačujejo. Po nekaterih krajih so stare jêsene, katerih lepi les je posebno priljubljen, uže skoraj popolnoma posekali. Jêsen štejemo med najrastnejše drevje, in najljubše mu je celo, če raste na samem, ali pomešan z drugimi vrstami. Njegov beli in žilavi les je glede kumljave skoraj enak bukovemu, kurjo pa redkokedaj ž njim, ker drugače bolje rabi. Iz njega delajo vozove, lestve, roče, obroče, vesla, telovadno orodje, sani, niške, pohištvo in srtoje. Lubad je za ustroj, in listje izvrstno krmilo živini. Ker jêsen zelo hitro in lepo ravno raste, raben je vže v dobi, ko druge vrste drevje nima še nobene vrednosti. Zaradi tega priporočamo prav zelo našim gospodarjem, naj primerne prostore, koder ne kaže saditi koristnejšega drevja, zasade z jêseni.

Kaj storiti z drevjem, katero je sneg poškodoval.

Sneg, ki ga je letos sem ter tja na debelo padlo, poškodoval je, kakor nam gospodarji tožijo, veliko drevja.

Kaj storiti, da se škoda kolikor mogoče zmanjša?

1.) Na drevesih, na katerih so večje ali manjše veje popolnoma odtrgane, morajo se rane s kakim ostrim orodjem dobro ogladiti in s smolo ali z drevesnim voskom tako dobro zmazati, da zrak ne more do rane, in potem še dobro ovezati. Take veje pa, katere so sicer od debla odtrgane, vendar se jih še velik del drži debla, morajo se prav varčno spet k deblu tako privezati, kakor so bile prej, in rana se mora tako obvezati, kakor pri cepljenji.

2.) Ona drevesa pa, na katerih je več vejic samo poškodovanih in ne od debla odtrganih, morajo se lepo obrezati, kakor se to večkrat zgodi, kadar hočemo kako drevo omladiti.

3.) Če se prav dobro napravi to, kar smo zdaj omenili, in če se ravno mnogo vejic in celo vrh odreže, vendar se še mnogokrat zgodi, če je namreč deblo nepoškodovano, da drevo spet lepo krono in lep vrh dobi in kasneje gospodarju mnogo koristi.

4.) Dobro je znano, da so celó velika drevesa, katera so bila s korenino izdrta, ali celo do zemlje pripognena, prav lepo rasla in rodila, če so se spet prav varčno vzdignila in dobro uravnala. In zatorej tudi priporočamo, naj naši gospodarji tudi to poskusijo, predno posekajo drevesa celo za drva. Ker se vendar izkoreninjena drevesa v zmrzli zemlji ne morejo lahko okopati, naj se s tem delom počaka do tedaj, kadar bo zemlja spet tala, in do tistega časa naj se korenine dobro pokrijejo s prstjo in slamo, da ne pozebejo in se ne posuše.

Vzgoja paradiznikov v loncih.

Paradizniki se dado prav izvrstno vzgajati v loncih, in če jih imamo na oknu, so to prav lepe rastline, posebno če so polne plodu, a ob enem so tudi zelo koristne in to tem bolj, ker smo v stanu vzgojiti prav zelo zgodnje paradiznike. Seme vsej prav zgodaj, na prvže konci zime v kak zaboj ali lonec, ter presadi potem sadike v posamezne lonce. Če si to vse dovolj zgodaj naredil, imaš sveže paradiznike vže meseca maja. Vseučeliščni vrtnar Schelle vzgojo takole popisuje: Seme sej meseca februarija. Kadar rastlinice naredo prve liste, presadi jih v drug zabojček, in ko so se tukaj dobro ukoreninile, posadi jih posamezne v dovolj velike lonce. Čez nekaj časa jih zopet presadi in sicer v lonce, ki imajo najmanj 15 % premera. Zemlja naj bode dobra, peščena povrtna prst. Ko so korenine prst v teh loncih popolnoma prerasle, presadi jih zopet v druge, ki so bolj široki nego visoki in ki imajo vsaj 25 % premera. Ob tej zadnji presaditvi pa potrgaj vse poganjke razen najmočnejšega srednjega. K rastlini pritakni kake tri do 70 % visoke palice ter vanje pritrdi poganjek in sicer tako, da je konec obrnen proti tlam. Vse nove vzrasle stranske poganjke, ki seveda kvišku silijo, skrajšaj vsaj 5 do 10 %. S tem, da je konec poganjka obr-